

sig over, forekommer det mig, at Folkethingets Flertal ikke i Løbet af disse 9 Aar har kunnet lære, at det ikke egenmægtig kan trænge Regjeringen bort og ikke egenmægtig kan tvinge sin Villie igjennem, men maa tage Hensyn til de andre Faktorer i Lovgivningsmagten, naar det vilde udrette Noget, og at al den Skyld, Flertallet kaster paa Regjeringen og Regjeringspartiet, fordi det Intet udretter, i Virkeligheden er at søge hos Flertallet selv. Det har Magten til at forhindre, at der bliver udrettet Noget, men heller ikke nogen anden Magt end den; det beror paa Flertallet selv, hvor længe det vil forhindre, at der bliver udrettet Noget paa Lovgivningens Omraade, til Gavn for Landet (Ufbrudelse). Noget Daarligt er man ganske vist berettiget til at forhindre, men jeg er mig ikke bevidst, at der er foreslaaet noget Daarligt under denne Regjerings Ledelse. Det er jo nu en saa afgjort Overbevisning, synes det mig, hos en stor Del af dette Things Flertal, at de ikke paa nogen Maade vil have Kjøbenhavn befæstet, at de ikke anse det for at være til nogen Nytte for Landets Forsvar, antager jeg, at Kjøbenhavn bliver befæstet, de antyde imidlertid ikke, hvad de da mene, der bør kunne gjøres for Landets Forsvar, og man kommer let til at opfatte deres Stilling saaledes, at deres underste Tanke og Mening er den, at Landet er bedst beskyttet ved, at der røres saa lidt ved vort Forsvar som mulig, at de mene, at andre Folk bedst lade os i Fred, naar vi leve saa stille og ubemærket som mulig. Der kan ganske vist være Noget i denne Tanke, og vi have set, at meget oplyste Mænd — jeg vil blot nævne f. Ex. Tscherning — i sin Tid delte den samme Anskuelse og mente, at vi i Grunden selv havde fremkaldt de Krige over os, der vare komne. Det kunde jo nu være saaledes, hvis man saa med det Samme var betænkt paa ikke at ville gøre nogen Modstand udover de diplomatiste Forhandlinger mod saadanne Fordringer, som kunne blive stillede til os. Derjom vi i 1848 og 1864 godvilligen havde høiet os under de Fordringer, der bleve stillede til os, kunde vi ganske vist have undgaaet Krigen, men selv om vi nu vilde være saa resignerede ganske at lade vor Eksistens bero paa vore Nabofolks Maade, kan der komme Tilfælde, hvor det ikke en Gang er tilstrækkeligt, og jeg vil

tillade mig at henpege paa Stillingen, som den var i 1807. Den Gang var det ikke muligt for Danmark at undgaa Krigen, hvorledes vi end havde stillet os, thi var England ikke kommet og havde ranet vor Flaade fra os, saa havde Frankrig gjort det. Det var Skinsygen mellem England og Frankrig, der gjorde, at Danmark skulde inddrages i Krigen, og dersom den ene ikke kom og tog vor Flaade, saa gjorde den anden det. Saadanne Forhold kunne indtræffe, naar to Magter komme i Strid, at det kan komme til at gaa ud over den tredie, saa selv om vi vilde være de mest opoffrende Mennesker af Verden, kunne vi endda ikke slippe for at komme i Krig med andre Folk, og det vilde da være bedre, om vi saa under saadanne Forhold vare beredte paa selv at kunne have en Villie og gjøre den gjældende, end simpeltthen at skulle bukke under. Havde vi været saaledes stillede i 1807, at vi kunde have afværget den Ulykke, som da gif hen over Landet, saa kunde vi sandsynligvis ogsaa have undgaaet den senere store Ulykke, at Norge blev skilt fra os, men fordi vi havde forsmæt vort Forsvarsvæsen den Gang, vare vi ikke i Stand til at apparere Slagene der da kom, vi maatte bukke under og maatte ogsaa senere bukke under i Krigen. — Jeg kan ikke slutte disse Bemærkninger uden at udtale min Beklagelse over, at der tages saa lidt Hensyn til de Raad, det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) har givet her i Thinget. Det vilde virkelig i mange Tilfælde være i det ærede Flertals egen vel forstaaede Interesse, om det fulgte det Raad, det ærede Medlem nylig gav. Det ærede Medlem fra Kolding (Berg) mente, at det ærede Medlem fra Middelfart havde en længere parlamentarisk Erfaring end Conseilspræsidenten, men hvorfor har da det ærede Medlem fra Kolding ikke taget mere Hensyn til det nævnte ærede Medlems Raad, end han har gjort? Det ærede Medlem fra Middelfart har viist Flertallet den Vej, som som det kunde have gaaet og hvis det havde gaaet den, vilde det have bragt Flertallet i en ganske anderledes bethdningsfuld Stilling end den negative Stilling, hvori de nu sidder.

A. Holt: Jeg vil kun tillade mig en kort Bemærkning overfor det ærede Medlem fra Christianshavn (Paulsen). Det forbaavsende